

ř. s.), a bylo proto uloženo prvému soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení odvolacího soudu dále o věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že smlouvu, podle níž měl žalobce jako advokát sepsati pro žalovaného listiny a knihovní žádosti potřebné ke konversi určitého úvěru a k sjednání dalšího úvěru, jest posuzovati toliko podle ustanovení §§ 1002 a násl. obč. zák. Není sporné, že žalobce dílo nedokončil a že žalovaný jako objednatel jeho provedení nezmařil. Nejde proto o případ v § 1168 obč. zák. upravený. Ale z toho nemůže stěžovatel nic vytěžit pro své právní stanovisko. Vždyť nutno přihlížeti k tomu, že advokát podle zvláštního ustanovení § 11, odst. 2, adv. ř. jest oprávněn vypověděti plnou moc klientem mu udělenou a že tehdy, nezaplátil-li mu klient náklady zastupování, má podle § 12, odst. 1, adv. ř. právo dáti na klientovy útraty sepsati a zadržeti opisy spisů klientovi vydaných, jímž je k vyměření oněch nákladů zapotřebí. Z toho však plyne, že advokátův nárok na odměnu za konané práce není závislý na dokončení díla, a nepochybil proto odvolací soud, dospěl-li k úsudku, že žalobci, jenž užil pouze práva mu zákonem propůjčeného, přísluší úplata za skutečně konané úkony. Vypovědí plné moci se rozvazuje právní poměr mezi advokátem a klientem; prohlásil-li tedy žalovaný teprve po skončení tohoto poměru dne 18. června 1935, že od smlouvy odstupuje, jest jeho prohlášení bez významu. Žalovanému bylo ovšem zůstaveno domáhati se po případě nároku ze správy a namítati též nárok na náhradu škody, která mu byla snad žalobcovým zaviněním způsobena. Bude arci na něm, aby prokázal veškeré zákonné předpoklady tohoto nároku, jenž nemusí záležeti výhradně v náhradě úroků, jak odvolací soud míní. Ježto však odvolací soud právem vytýká, že se procesní soud nezabýval všemi otázkami pro rozhodnutí věci důležitými, zejména, že tak neučinil s hlediska shora vyličeného právního stavu věci, nemohlo býti bezdůvodnému rekursu vyhověno.

Čís. 16426.

Podle zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. o základních ustanoveních řízení nesporného stačí, je-li z obsahu opravného prostředku zřejmé, že čelí proti soudnímu rozhodnutí. Není-li tomu tak a naopak ze smyslu podání jest spatřovati souhlas s dotčeným rozhodnutím soudu, není soud oprávněn postupem podle § 17 řeč. zák. změnití smysl podání v pravý opak.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, R I 1160/37.)

Po doručení usnesení soudu prvé stolice, jímž bylo návrhu nemanželské matky na vydání nezletilého dítěte Zdeňka P. do její výživy a výchovy vyhověno, zaslal poručník dítěte, v jehož výživě a výchově

jmenovaný Zdeněk P. dosud byl, soudu první stolice podání, v němž neodporoval ani přímo, ani nepřímo vydanému rozhodnutí, nýbrž vedle žádosti o různá vysvětlení žádal o pokyny co do vydání dítěte nemanželské matce. Soud první stolice dal poručníka vyslechnouti dožádaným soudem, aby podatele vyslechl o tom, zda jeho podání jest pokládati za stížnost do vydaného usnesení, a bude-li tomu tak, aby s ním podání formálně doplnil rekursním návrhem. Po té poručník u dožádaného soudu uvedl, že jest pokládati jeho podání za rekurs do napadeného usnesení a že navrhuje, aby jeho rekursu bylo vyhověno a napadené usnesení zrušeno anebo změněno tak, že se nezletilý Zdeněk P. nadále ponechává v jeho výchově a výživě. Rekursní soud zamítl návrh nemanželské matky.

Nejvyšší soud odmítl rekurs poručníkův proti usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká, sice jako zmatečnost, že rekursní soud vyřídil jako rekurs poručníkově podání, jež došlo soudu dne 16. března 1937, aniž obsahovalo uvedení žádného rekursního důvodu ani návrhu, a tento rekursní návrh učinil poručník teprve protokolárně dne 30. března 1937, ačkoliv se rekursní lhůta skončila již dne 19. března 1937. Nejde tu ovšem o žádný z důvodů zmatečností vyjmenovaných výčetmo v § 41 zák. o nesp. říz. Ale dovolací rekurs je odůvodněn s hlediska právního posouzení věci. Zákon č. 100/1931 Sb. z. a n. neobsahuje zvláštního předpisu pro formu opravného prostředku rekursu a stačí tedy, je-li z obsahu podání zřejmé, že čelí proti usnesení soudu první stolice a že se jím účastník domáhá jeho změny nebo zrušení. Podle § 17 uvedl. zák. je soud také povinen dáti účastníku nezastoupenému právním zástupcem návod, a nesmí nesprávně upravené podání odmítnouti jen proto, že nemá potřebných náležitostí, nýbrž musí účastníku nejdříve poskytnouti možnost, aby upravil podání podle zákona. Ale takováto náprava nemůže jíti tak daleko, že se smysl podání obrátí v pravý opak. V souzeném případě neodporoval poručník ani nepřímo usnesení soudu první stolice, naopak žádal o pokyny k jeho provedení. Nutno proto v tom spatřovati souhlas s dotčeným rozhodnutím, takže rekursní vývody a návrhy učiněné teprve po uplynutí rekursní lhůty nemohou již nic změnit na pravé povaze tohoto podání, a nelze je pokládati za pouhou úpravu včas vzneseného opravného prostředku, jenž ve skutečnosti vůbec tu nebyl. Rekursní soud proto pochybil po právní stránce, přijav a vyřídiv opožděný rekurs, neboť tu ostatní účastníci nabyli již práv z napadeného usnesení (§ 36, odst. 2, nesp. říz.). Bylo proto usneseno, jak shora uvedeno.

Čís. 16427.

I. I když přihlášený dědic vystupoval při jednání, jímž zasahuje do cizího práva, jako zástupce pozůstalosti, jest oprávněn pasivně ke sporu, jímž se dotčený oním ručebním činem domáhá ochrany svého práva